

Mutterberger See Stubaital

Mutterbergalm - Mutterbergerklamm - Mutterberger See - Mutterbergalm

6.5 uur, 9.5 Km en 790 hoogtemeters

Ongelooflijke uitzichten kun je verwachten op weg naar de Mutterberger See. Prachtige, goed beloopbare bergpaadjes door een afwisselend landschap naar een idyllisch meertje. Wel veel hoogtemeters, dus een pittige klim en dito afdaling.

Deze rondwandeling start helemaal achter in het Stubaital bij de liften naar de Stubaier Gletsjers. Ook vanuit de omgeving Innsbruck is de afstand prima te doen door via de Brenner Autobahn richting Italië te rijden en dan de eerste afslag te nemen. Het Stubaital staat daar aangegeven en de tol bedraagt € 2,50.

Zodra je het dal in rijdt, zie je in de verte de gletsjers al liggen. Gewoon de hoofdweg blijven volgen via stadjes als Fulpmes, Neustift en dan nog enkele dorpjes tot de weg eindigt achter in het dal. Daar is heel veel parkeerruimte voor bezoekers aan de gletsjerbanen.

We staan al om 09.45 uur aan de start in de verwachting dat het wel eens een lange dag zou kunnen worden. De parkeerplaats ligt op 1725m en dat betekent dat we bijna 800m moeten klimmen om bij de Mutterberger See te komen.

We starten door eerst de parkeerplaats verder af te lopen tot voor de ingang van het gletsjerbaan station. Daar gaat rechts een pad omlaag naar de al zichtbare waterval. Het water kolkt daar door de Mutterbergerklamm. Een korte afdaling, waarna we op de brug over de Klamm aflopen, daar wat foto's maken en het pad dan vervolgen. Eerst weer een beetje omlaag, waarbij het pad parallel langs de beek loopt, tot een splitsing bij een rustbank met kruisbeeld. Een geel routebord wijst ons er linksaf omhoog het bos in richting de Mutterberger See.

Op deze hoogte is het nog tamelijk warm en de schaduw van het dichte bos waarin we nu omhooggaan is dan ook meer dan welkom.

Het gaat gelijk pittig omhoog, terug in de richting van de Klamm. Net voor we het bos gaan verlaten, horen we het water van de beek luid klateren en gaan er even op onderzoek uit. De rand van de kloof ligt er slechts enkele meters van het pad af.

Op een paar plekjes kunnen we het water van bovenaf omlaag zien storten, maar er echt goed bijkomen lukt niet.

We lopen verder omhoog tot we het bos achter ons laten en op een vlakker deel boven de bomengrens zijn aanbeland. We hebben dan 200m geklommen.

Zoals altijd is de begroeiing zo net boven de bomengrens weer prachtig. Dit is toch wel mijn favoriete hoogte. En zeker hier. Overal om ons heen zijn prachtige watervallen zichtbaar die van de nog hogere bergen rondom deze 'kom' omlaag komen. En daarboven zien we nu veel toppen van de +3000m bergen waarvan een aantal nog veel sneeuw dragen. Wat is dit een mooi gebied!

Het pad loopt nu verder rechts van de beek op een hoge bergrug af die voor ons uit zichtbaar is. Daar moeten we straks nog helemaal overheen.

We vervolgen het pad langs de beek over de Alm tot het naar rechts afbuigt, richting een reusachtig uitgestrekt bos van lage Alpendennen.

(Deze Alpenden, ook wel Arve genoemd of in het Duits Zirbe, kan wel 25m hoog worden. Maar niet hier op deze hoogte waar het vaak niet verder reikt dan 1.5m. Een andere specifieke kenmerk van deze den is dat ze op de onmogelijkste plaatsen nog kunnen groeien en wel 1000 jaar oud kunnen zijn.)

Het pad gaat uiteindelijk rechts dit Alpendennenbos in en kronkelt tussen de boompjes door. Nu weer sterk stijgend.

We gaan steeds verder naar rechts langs de flank van de berg omhoog en korte tijd later passeren we enkele watervallen die we eerder van onderen al zagen. De ene nog fraaier dan de ander en nergens een brug om ons er overheen te helpen. We maken dan ook zoveel mogelijk gebruik van de wat minder diep liggende stenen om droog over te komen (foto).

Nog hoger aangekomen laten we ook het Alpenden gebied achter ons en ronden de berg naar links, om op weer zo'n schitterende hoogvlakte uit te komen. Overal om ons heen mooie Alpenbloemen en het uitzicht...! Dat uitzicht wordt met elke stap indrukwekkender.

We vervolgen ons pad licht omhoog tot we in een kloofje een bredere beek over moeten steken. Meer dan de helft van de hoogtemeters hebben we dan

achter de rug en het is nu rond het middaguur. Dit lijkt ons een heel geschikte plaats voor een picknick. Pauze dus. Heerlijk gras om in te zitten, helder water aan onze voeten, rond om ons heen zicht op de hoge bergtoppen en gletsjers in de verte. Kijk naar de foto hieronder en zeg zelf..... is een mooiere picknickplaats denkbaar?

De broodjes smaken weer heerlijk na de gedane inspanningen en het is even lastig om na de maaltijd het ritme weer op te pakken.

Maar hoe mooi dit plekje ook is, we verwachten nog veel meer moois en trekken dus verder over de glooiende Alm.

Al snel staan we weer bij een ondiepe kloof waar een beekje doorheen stroomt. Maar deze keer stroomt het water onder een ijsveld door.

De laag lijkt niet al te dik en op verschillende plaatsen zijn al gaten ontstaan en zien we het water onder het 'ijs' doorstromen.

Voetje voor voetje zoeken we een pad over dit sneeuwveld terwijl we flink met onze wandelstokken voor ons uit prikken. Het lukt en we komen ongeschonden en droog aan de overkant.

Voor ons uit doemt een volgende steile helling op en al snel zijn we weer aan het klimmen. Zigzag gaat dit deel omhoog en het pad is bezaaid met grote rotsblokken die soms opgeklauterd moeten worden. Een lastig stuk voor ons hondje Reni die voor haar 11e jaar mee de bergen in is. We moeten haar soms even omhoog tillen, waarna ze weer vrolijk voor ons uit verder huppelt.

Steeds maar hoger en van steeds mooiere uitzichten genietend ronden we weer een berg en zien onze route weer vlakker verlopen.

Om de hoek staat een van de eerder zeldzame rustbankjes van deze wandeling.

Volgens de wandelkaart moeten hier meerdere stroompjes zijn en wat moerasachtige gedeeltes. Die hebben we nu snel gevonden als we bij de glasheldere beek komen van de foto hier boven.

Ik maak graag gebruik van dit heldere en koude water om de dorst te lessen voor we verder trekken. Dicht bij elkaar komen we langs nog een paar beekjes die we over moeten steken. Meer naar rechts, onder tegen de berghelling, zijn overal plassen water en stukjes moeras zichtbaar. Een schitterend gezicht.

Mijn hoogtemeter laat ons weten dat we nu rond de 2400m zitten. Qua hoogtemeters komen we dus in de buurt van ons einddoel: de Mutterberger See.

Van rechts komt er weldra nog een wandelpad bij. De route 138, beter bekend als de Stubaitaler Höhenweg. Onze route gaat vanaf daar dan ook verder over deze Höhenweg.

Het pad loopt vanaf hier meer geleidelijk omhoog. Steeds wat op en neer tussen velden met rotsblokken door.

Na een langer stuk licht afdalen over grote rotsblokken, komen we dan bij een volgende splitsing. Hier staan weer duidelijke wegwijzers en we kunnen lezen dat het rechtsaf naar de Mutterberger See gaat. De aangegeven looptijd tot aan de See is hier 30 minuten.

(Rechtdoor gaat verder richting de Dresdnerhütte. Na ons bezoek aan de See komen we verderop op dit bergpad 138 terug.)

Nu volgen de laatste hoogtemeters tot aan de eindbestemming, die na al het stijgen dat we al hebben gedaan steeds zwaarder lijken te worden. Ik stel dan ook voor om nog een pauze te nemen voor we het laatste 'half uur lopen' afleggen. Maar de andere drie ruiken de eindstreep en willen van geen rust weten. Doorzetten dus!

Ook hier volgt nog eens een tamelijk steil stukje, maar over slechts enkele meters. Daarna wordt het weer wat vlakker en ronden we een grote rots; we kunnen eindelijk een eerste blik op de Mutterberger See werpen.

Wat we nu te zien krijgen maakt dat alle vermoeidheid onmiddellijk is vergeten. Het meertje ligt er prachtig bij, een klein eilandje in het midden en de grootste charme.... het ligt aan de voet van schitterende rotsmassieven. Deels bedekt met sneeuw en ijs. De sneeuw reikt hier en daar tot aan het water van de See. Fantastisch.

We nemen het er van en houden een wat langere pauze. Eten een appel, drinken wat, en genieten intussen van het heerlijke uitzicht en de stilte hier boven in de bergen.

Uiteindelijk komen we met tegenzin weer in de benen. Er moet nog een lange afdaling gemaakt gaan worden en het klokje tikt voort.

Bij het uitzoeken van deze tocht hebben we op de kaart naar een andere terugweg gezocht en deze gevonden. Dat zou veel minder steil moeten lopen dan de heenweg, maar heeft daardoor wel meer kilometers.

Zoals vaak valt de afdaling zwaarder dan klimmen, ondanks dat het vlakker verloopt. We zullen er zo achter gaan komen.....

We vervolgen het enige pad langs het meertje in tegenovergestelde richting dan waar we vandaan kwamen. Na nog een oversteek over het water en het passeren van een sneeuwveld, gaan we weer omlaag.

Het eerste deel opnieuw over grote rotsblokken, daarna een glibberig paadje van half gesmolten sneeuw. Dat zal niet altijd zo zijn, maar eerder deze week had het overal heftig gesneeuwd.

Al snel zijn we bij de splitsing met de 138 waar we nu rechtsaf kiezen richting de Dresdnerhütte. Daarna volgt er een schitterend pad helemaal langs de berghelling tot achter in het dal.

Het uitzicht is tijdens de hele tocht geweldig. Links onder ons stroomt de beek door het dal, met daar boven de brede weg die we later in tegenovergestelde richting omlaag zullen gaan lopen.

Aan deze kant is het pad smal en hebben we steeds een tamelijk steile afgrond links van ons. Het pad is echter breed genoeg om het veilig te kunnen belopen.

Op enkele plaatsten passeren we nog wat sneeuwvelden die tot over het pad reiken. Daar is het wel even oppassen, maar met de extra grip van de stokken levert het geen problemen op.

Het is een lange tippel tot achter in het dal waar we in de verte ons pad met de brede weg samen zien komen.

Het laatste stukje omlaag tot aan de beek gaat het wat steiler, de rest is niet moeilijk meer.

Beneden steken we de beek over via een houten brug en staan dan eindelijk op de halfverharde weg.

Ook hier staat weer een richtingaanwijzer. Het is nog een uur lopen tot aan de Mutterbergalm waar onze wagen staat.

En dit is tevens het zwaarste deel van de wandeling. De weg heeft grotendeels een tamelijk steile hellingshoek, zodat er constant afgeremd moet worden. Dat is zwaar voor de kniegewrichten.

Daarnaast bestaat de weg uit losse steentjes op een harde ondergrond. Iets te snel en je glijdt uit op de rollende steentjes. Talloze keren maakten we kleine slippertjes, steeds gered door de wandelstokken. Enkele andere wandelaars ging het minder goed af. We hebben er menigeen op de achterste zien gaan en dat is niet plezierig op een dergelijke ondergrond.

Zo rustig mogelijk dalen we af om aan het eind, na nog een lange haarspeldbocht, de parkeerplaats weer voor ons te zien liggen. Het uur lopen dat boven werd aangegeven was niet overdreven onder deze omstandigheden.

De routes zijn zo nauwkeurig mogelijk opgetekend. Ik ben niet verantwoordelijk voor wijzigingen ter plaatse en/of (type-)fouten in de omschrijvingen. NEEM ALTIJD EEN GOEDE WANDELKAART MEE! [En mail ons](#) als je onjuistheden tegenkomt.

© 2006 - 2011 superfamilie.nl | Het is toegestaan deze PDF routebeschrijving af te drukken of te downloaden naar een locale harde schijf voor enkel persoonlijk en non-commercieel gebruik. | Voor meer informatie zie: [Auteursrecht & Disclaimer](#) |